

Ана не отговори.

Старата жена сне ръчка отъ рамо ѝ и я загледа: — Ами сега? — едва додаде тя.

— Какво?

— Като те види Добри такава, какво ще му отговоришъ?

— Добри? — съ мъжа попита тя.

— Добри е вѣнъ. Ходилъ да вдига вълната и се отбилъ да те види, а ти . . . Дъще, дъще! Ами сега?

— Какво сега!

— Като те види съ таквизъ очи! като ти погледне лицето, какво ще му отговоришъ?

— Нищо! — натърти Ана, безъ да се мръдне отъ мѣстото си.

— Че той е вѣнъ.

— Иди постави самовара! Азъ ще дойда, слѣдъ малко.

— Че той е зѣврѣлъ вени! — съкрушено отвърна майката — и безъ да чака повече, излѣзе.

На чердака, върху прѣкрита маса съ мушама, самоварътъ кипѣше. А до масата подпушилъ цигара едръ мъжъ съ сиви шаечени дрѣхи бѣ навѣлъ глава надъ малко тефтерче, правѣше нѣкаква смѣтка. По широкото му лице, огорѣло отъ слънце, просияваше усмивка на човѣкъ, който отъ онова, което изчислява, е дошелъ до убѣждението, че смѣтката е въ негова полза. Нѣколко пѣти той провѣри цифритѣ, почеркна ги съ моливъ и като се увѣри добръ въ смѣтанието — издигна самодоволно лице и дълго свива вѣжди, като че доизкарваше нѣкакви изчисления на умъ.

— Тъй! — произнесе съ гласъ той и като смукна жадно нѣколко пѣти цигарата, изпустна отъ носъ толкова димъ, че не забѣлѣза, когато тъща му дойде при него.

Анината майка стоеше прѣдъ него и не знаеше какъ да захване, ако я запита за Ана.

Ала той, замисленъ въ смѣтката си, стори му се че тъщата гледа тефтерчето и засмѣнъ продума:

— Отъ вълната тази година ще има добра печалба, майко Стефа.

— Суха си я намѣрилъ, види се, — отговори старата жена и почна да гласи самовара, само да отбѣгне запитването за Ана.